

Thomas zag en geloofde!

Johannes 20: 24-29

Het was al weer meer dan een week geleden dat Thomas het Paasfeest gevierd had. Samen met de andere elf discipelen en met de Here Jezus. Ze hadden een lam gegeten.

Net als het Joodse volk héél lang geleden, toen ze 's nachts wegtrokken.

Weg uit Egypte, waar ze slaven geweest waren.

De discipelen en Jezus hadden samen gezongen op het Paasfeest.

Ook Thomas had meegezongen: *Gezegend is HIJ, Die komt in de Naam des HEREN!*

Toen was het hart van Thomas vol blijdschap geweest.

Hij wist Wie dat was, die zou komen in de Naam des HEREN: zijn geliefde Meester, de Heere Jezus, de al zo lang beloofde Messias!

Hij zou het volk opnieuw verlossen.

Thomas' stem had gebeefd van ontroering.

Maar nu kon Thomas niet meer zingen, de hele week al niet meer.

Hij kon alleen maar voor zich uit staren en verdrietig zijn. Zijn Meester, van wie

Thomas al drie jaar lang een discipel, een leerling, was geweest, was dood.

Hij was al op de vrijdag na de Paasmaaltijd gevangengenomen en door de Romeinen gekruisigd.

Nu was alle hoop bij Thomas weg dat ooit nog iemand het volk zou verlossen van de vijanden.

De laatste dagen dacht Thomas vaak aan de woorden van zijn Meester: dat Hij, de Meester, moest sterven en dat Hij juist zó zou zorgen dat het Koninkrijk van God zou komen. Maar Thomas had dat niet begrepen.

En hij begreep het ook nu niet.

Zijn Meester was immers dood en kon nu toch niets meer doen?

De afgelopen dagen waren zijn vrienden, de andere discipelen, wel bij Thomas op bezoek geweest.

Maar Thomas had niet veel tegen ze gezegd.

Hij was verstomd door verdriet.

Hij had ook nauwelijks gehoord wat zijn vrienden zeiden.

Hij weet alleen nog dat ze gezegd hadden dat ze de Heere weer gezien hadden: 's Zondags, toen Thomas er niet bij geweest was, omdat hij van verdriet thuis gebleven was.

Maar dat kon toch niet?

Thomas had toch gezien dat Hij gestorven was en gehoord dat Hij begraven was?

Zijn vrienden waren zeker ook in de war dat ze zulke vreemde dingen zeiden!

Thomas had maar kort geantwoord: "Ik geloof het niet wat jullie zeggen.

Ik kán het niet geloven!

Alleen als ik mijn vinger kan steken in het gat in Zijn handen, waarin ze de spijkers sloegen toen ze Hem kruisigden, en als ik mijn hand kan steken in de wond in Zijn zijde, waarin de soldaat de speer stak, dán zal ik geloven dat mijn Meester leeft."

't Is weer zondagavond.

Thomas zit toch weer bij zijn vrienden.

Zonder iets te zeggen.

En ook zonder echt naar de anderen te luisteren.

En dan ... dan ...

O, wie ziet hij daar voor zich staan ...?

De Meester! De Heere Jezus is er weer!
Nog maar even geleden waren ze als discipelen alleen bij elkaar en nu is Hij er plotseling bij!
En de deur is niet eens opengegaan!
Hoe kan dat toch?
En o, dan gaat Jezus spreken: "Thomas, kom eens hier.
Leg je vinger in de gaten in Mijn handen en in Mijn zijde.
En geloof toch eens dat Ik het ben!"
Maar o nee, dát hoeft Thomas niet te doen!
Hij kent het gezicht en hij kent de stem van zijn Meester. Bevend van ontroering èn van blijdschap roept Thomas het uit: "Mijn Here en mijn God!"
O, nu gelooft Thomas wat de Meester vroeger had gezegd: dat Hij eerst moest sterven.
Net als het lam van Pasen.
En dat Hij door te sterven en op te staan uit de dood ... zijn volk zou verlossen.
Verlossen van de Romeinen?
Nee, van de zonde en van de eeuwige dood!

En dan hoort Thomas de Meester nog zeggen:
"Thomas, jij gelooft in Mij, omdat je ogen Mij gezien hebben.
Hierna zullen ook mensen in Mij geloven, die Mij niet meer zullen zien met hun gewone ogen.
Zij zullen over Mij lezen in de Bijbel.
Zij zullen over Mij horen spreken in de kerk.
En die zullen ook, net als jij, zalig zijn:
Die zullen verlost worden van de zonde en van de eeuwige dood!"